

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 7/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Spišákom, Idanská 17, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/256/2019 z 18. februára 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/119/2022 z 24. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a práv podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6Co/256/2019 z 18. februára 2020 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/119/2022 z 24. januára 2024. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vrátil vec súdom na ďalšie konanie. Okrem toho žiada, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd a najvyšší súd sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia na účet jej právneho zástupcu. Sťažovateľka zároveň ústavnému súdu navrhuje, aby v súlade s § 130 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o odložení vykonateľnosti rozsudku Mestského súdu Košice sp. zn.

37C/216/2013 z 11. marca 2019 (predtým Okresný súd Košice II) v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6Co/256/2019 z 18. februára 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd (teraz mestský súd) rozsudkom č. k. 37C/216/2016-291 z 11. marca 2019 určil, že kúpna zmluva z 22. júna 2012 (uzavretá medzi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako predávajúcim a [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako kupujúcou, ktorej predmetom bol prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] ako parcela registra C č. 1056/6 – záhrady vo výmere 555 m², č. 1056/7 – zastavané plochy a nádvorcia vo výmere 173 m², stavba – dom súp. č. [REDAKOVANÉ] postavený na parc. č. 1056/7 a k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] ako parcela registra C č. 1058 – zastavané plochy a nádvorcia vo výmere 1281 m² v spoluvlastníckom podiele 1/11 z celku) je voči žalobcovi právne neúčinná, a rozhodol, že žalobca má proti žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka 18. februára 2020 odvolanie a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že súd žalobu zamietne a prizná jej náhradu trov celého konania.

3. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 6Co/256/2019 z 18. februára 2020 rozsudok okresného súdu potvrdil a žalobcovi proti sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie a žiadala, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že dovolací súd žalobu zamietne a prizná jej náhradu trov celého konania.

4. Prípustnosť dovolania sťažovateľka odôvodnila poukazom na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietala nedostatok riadneho odôvodnenia odvolacieho rozsudku a aj to, že súdy obidvoch inštancií nezistili neplatnosť ručiteľského vyhlásenia [REDAKOVANÉ] v dohode o ručení z 15. januára 2010 v znení jej dodatku č. 1 a neplatnosť uznania jeho záväzku vyplývajúceho z ručiteľského vyhlásenia. Poprela vznik zmluvy o pôžičke s poukazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/238/2010 a skutočnosť, že peniaze boli odovzdané až po podpise ručiteľského vyhlásenia úplne inému subjektu, nie dlžníkovi zo zmluvy o pôžičke. Ak v čase ručiteľovho vyhlásenia neexistovala pohľadávka, ktorá mala byť ručením zabezpečená, nemohlo platne vzniknúť ani ručenie. Uznáním záväzku vyplývajúceho z ručiteľského vyhlásenia bol uznaný neexistujúci záväzok. Nedostatok riadneho odôvodnenia videla aj v tom, že sa súdy nevysporiadali so skutočnosťou, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] s.r.o. patriaca prostredníctvom spoločnosti [REDAKOVANÉ] mala dostatok finančných prostriedkov na vyporiadanie pohľadávky žalobcu. Poukázala na to, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď na základe dôkazov vykonaných pred okresným súdom bez ďalšieho dokazovania v odvolacom konaní dospel k iným skutkovým zisteniam ako súd prvej inštancie, pričom jeho rozhodnutie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov tohto posúdenia. Dovolateľka tiež tvrdila, že postupom odvolacieho súdu bola zbavená možnosti produkovať ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. S poukazom na čl. 6 a § 35 Civilného mimosporového poriadku o povinnosti súdu zistiť skutočný stav vecí tvrdila, že odvolacie konanie je postihnuté vadou zmätočnosti, rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne. Napokon uviedla, že vyvodzuje prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP aj odklonom od „rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobných veciach“.

5. O dovolaní sťažovateľky najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2Cdo/119/2022 z 24. januára 2024, ktorým dovolanie odmietol a sťažovateľke nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia konštatoval, že v dovolaní nebol dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, preto v tejto časti dovolanie odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP. Sťažovateľka neopodstatnene namietla v rozsudku krajského súdu jeho nesprávny procesný postup, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. Najvyšší súd preto dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti (čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde) poukazuje na porušenie svojich základných práv a slobôd zo strany vnútroštátnych súdov Slovenskej republiky.

7. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka popísala priebeh konania, ako aj rozhodnutia, ktoré boli v jej právnej veci vydané okresným súdom, krajským súdom a najvyšším súdom, a opätovne odôvodnila podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu (hoci v ústavnej sťažnosti rozsudok okresného súdu nenapáda), ako aj dôvody podania dovolania proti rozsudku krajského súdu.

8. Sťažovateľka sa v sťažnosti nestotožňuje s argumentáciou okresného súdu, ktorý podľa jej názoru neúplne zistil skutkový stav, nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec nesprávne právne posúdil a súčasne nesprávnym procesným postupom porušil jej právo na spravodlivý proces.

9. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu podľa jej názoru neobsahuje odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany uplatnenej sťažovateľkou.

10. Krajský súd podľa názoru sťažovateľky jej znemožnil nesprávnym procesným postupom ako strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP tým, že krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie. Ďalej je podľa sťažovateľky zrejmé, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov pred okresným súdom bez ďalšieho dokazovania v odvolacom konaní dospel k iným skutkovým zisteniam ako okresný súd, pričom jeho rozhodnutie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov tohto posúdenia.

11. Sťažovateľka zastáva názor, že konanie krajského súdu je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu takej intenzity, ktorá zakladá prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Sťažovateľka tvrdí, že rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že postupom krajského súdu bolo sťažovateľke znemožnené realizovať jej patriace procesné oprávnenia.

12. Sťažovateľka je presvedčená, že bola postupom krajského súdu zbavená možnosti produkovať aj ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím došlo k porušeniu jej procesných práv

ako účastníka konania, ktorých dôsledok sa prejavil vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

13. Krajský súd podľa názoru sťažovateľky konal aj v rozpore s § 383 a § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorých mal obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože vo veci bolo podľa sťažovateľky potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že krajský súd svojím faktickým postupom odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu jej ústavného práva na spravodlivý proces zahŕňajúceho právo na verejné prerokovanie veci.

14. Sťažovateľka zastáva názor, že v konaní pred krajským súdom bolo porušené jej právo na súdnu ochranu v rozpore s čl. 46 a čl. 48 ústavy a čl. 2, 3, 4 a 6 CSP a krajský súd odňal sťažovateľke podľa jej názoru aj zákonnú možnosť konať pred týmto súdom. Tým, že došlo k porušeniu procesných práv sťažovateľky ako strany sporu, jej dôsledok sa prejavil vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

15. Sťažovateľka sťažnosťou namieta aj nedostatok riadneho odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/119/2022 z 24. januára 2024, ktorým najvyšší súd odmietol jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6Co/256/2019 z 18. februára 2020, pričom sa podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd nevysporiadal s námietkami a dovolacími dôvodmi uvedenými sťažovateľkou, na ktoré najvyšší súd vo svojom rozhodnutí vôbec nedal sťažovateľke ako dovolateľke odpoveď, preto sťažovateľka považuje aj jeho rozhodnutie za nesprávne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľkou napadnutým rozsudkom krajského súdu:

18. Vo vzťahu k sťažovateľkou napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana

ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

19. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol preskúmaný v dovolacom konaní iniciovanom na základe dovolania sťažovateľky. Keďže napadnuté rozhodnutie bolo preskúmané inštančne nadriadeným súdom, ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc na jeho opakované preskúmanie, a preto odmietol danú časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 47 ods. 2 charty, čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

21. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

22. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľky. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil.

23. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dostatočne objasňuje, prečo dovolacie námietky neboli spôsobilé na dosiahnutie kasácie právoplatného rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd sa výslovne zaoberal dovolacími námietkami sťažovateľky, ktoré sa týkali absencie riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia (pozri body 18, 19 uznesenia najvyššieho súdu), námietkami na spravodlivý súdny proces (pozri bod 21 uznesenia najvyššieho súdu), ako aj námietkami, že sa krajský súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s otázkami odovzdania predmetu pôžičky, platnosti ručiteľského vyhlásenia aj uznania záväzku vyplývajúceho z ručiteľského vyhlásenia (pozri bod 10 uznesenia najvyššieho súdu). Závery, ktoré najvyšší súd prijal, vyplývajú

z napadnutého uznesenia a sťažovateľke sú nepochybne známe, preto ústavný súd nepovažuje za potrebné ich na tomto mieste rekapitulovať. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytlo sťažovateľke dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky jej námietky súvisiace s predmetom sporu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces. Neprípustnosť dovolania podaného sťažovateľkou z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, vo vzťahu ku ktorému najvyšší súd konštatoval nevymedzenie právnej otázky v súlade s § 432 ods. 2 CSP, najvyšší súd v odôvodnení uznesenia dostatočne zdôvodnil, a preto z tohto pohľadu neexistuje dôvod na to, aby ústavný súd svojou právomocou zasahoval do právoplatného rozsudku dovolacieho súdu.

24. Ústavný súd v namietanom uznesení zároveň nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na rovnosť strán. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Krajský súd a najvyšší súd svojím postupom neupreli sťažovateľke žiadne právo a nijako ju neznevýhodnili. To, že rozhodnutie spravidla vyznieva v neprospech jednej zo strán, nemôže byť zásahom do rovnosti strán, ale ide o prirodzený výsledok sporového konania.

25. Na základe už uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, teda z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Z argumentácie sťažovateľky uvedenej v ústavnej sťažnosti vyplýva, že k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 4 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť v zásade z rovnakých dôvodov, ako k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak nemožno fakticky uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 4 ústavy, resp. čl. 37 ods. 3 listiny.

27. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

28. Z dôvodov ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 5 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených práv hmotného charakteru. Aj v tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 1 a čl. 2 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

29. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu označených článkov ústavy a listiny ústavný súd konštatuje, že predmetné články ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, pretože sú súčasťou základných princípov právneho štátu a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, IV. ÚS 55/2018).

30. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavnú sťažnosť preto v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu